
HET PARADIJS DER MISDADIGERS.

door

DR. COLIN ROSS.

Deze bekende geleerde is teruggekeerd van een reis van twee jaar naar Australië en het verre Oosten en geeft hier zijn indrukken over het Australische gevangeniswezen.

Onze stuurman is een moordenaar, de machinist een dief, de matrozen misdadigers van allerlei slag, de passagiers bannelingen, die gedeporteerd moeten worden. Doch het merkwaardigste is, dat men geen handboeien, geen bajonetten en zelfs geen revolvers ziet. Er zijn zelfs geen ciplers om ze te hanteeren. Zwarte bannelingen vervoeren hun nieuwe mede-gevangenen naar hun verbanningsoord. En dat gaat op de meest vriendschappelijke wijze, alsof het een uitstapje gold of een plezierreisje.

Onder deze misdadige inboorlingen reizen wij genoeglijk, zonder het minste gevaar te duchten, ongewapend, en onze kinderen vermoeden zelfs niet, in welk gezelschap wij reizen en dat wij gedurende een week een deportatieoord gaan bezoeken. Tesamen met den kapitein zijn wij de eenige blanken en de eenige niet-misdadigers: hij is dus leider van het transport en gevangenis-

opziener tegelijk. Het schip was vroeger een plezierboot van een rijken industrieel te Brisbane en dat is er nog wel te zien, want de matrozen hebben het goed onderhouden.

Een frisch briesje blaast in de zeilen en het mooie witte schip vaart snel door de blauwe golven van den Stillen Oceaan. Niemand zou het voor een transportschip van misdadige inboorlingen houden. Nog verbaasder zijn wij, als wij in den laten namiddag het grootste eiland naderen. Het is met palmen begroeid en door een kijker zien wij een groot aantal inboorlingen samenkomen, die blijkbaar met blijde verwachting naar het nieuwe transport uitzien. Enkelen komen ons met schuitjes tegemoet, terwijl het ondiepe water wemelt van vroolijk spelende kinderen en badende mannen en vrouwen.

Aan land gekomen, zagen wij weer geen opzieners, geen wapens, geen tralies, absoluut niets, wat aan de eigenlijke bestemming van het eiland herinnert. Er staat slechts één blanke, een vriendelijke, dikke man met een stroohoed op. In zijn gordel steekt geen pistool, doch een pijp. Hij begroet ons en neemt het nieuwe transport over. Hij heeft een ongewapend inlandsch politieagent bij zich, die slechts onze bagage draagt naar het huis van den directeur en zich geen moeite geeft, om de nieuwe gevangenen naar het kamp te leiden. Die loopen er alleen en zonder toezicht heen.

Het Palm-eiland was oorspronkelijk een onbewoond, met dicht bosch bedekt eiland en werd ongeveer 15 jaar geleden door de Australische regeering tot deportatieoord bestemd. Het was speciaal bestemd voor inboorlingen, niet alleen voor misdadigers, doch tevens voor dronkaards, lijders aan geslachtsziekten en andere ongewenschte elementen. Deze hebben van het eiland een waar paradijs gemaakt. De palmen, waar het eiland naar genoemd schijnt te zijn, waren er echter niet inheemsch. Het heet dan ook niet naar die palmen, doch naar Palmzondag, den dag waarop Cook het ontdekte. De Palmen zijn er pas door de bannelingen geplant, evenals de mais- en sagoyelden, de tomaten- en papaja-aanplantingen en de sinaas-appelenstruiken. Zij hebben sagomolens gebouwd goede straten aangelegd en een school, een vergaderzaal, groote bungalows voor de blanke ambtenaren en aardige huisjes voor zichzelf gebouwd.

Daar was geen zweep voor nodig. Zij hebben zich er ook niet bij overwerkt. Wanneer men ze aan het werk ziet, krijgt men trouwens den indruk dat het geen straf, maar een belooning voor hen is. Zoo heeft men deze misdadigers tot gelukkige, tevreden menschen gemaakt, wat op zichzelf reeds een prachtig resultaat is.

's-Avonds wandelen wij nog wat door het kamp. Alleen, zonder geleide, zonder wapens ook. Waarvoor? Overal zaten vroolijke menschen voor de huisjes. Zij zitten om brandende vuren en lachen, praten, zingen en dansen. Eerst tegen middernacht verstomt het lawaai langzamerhand.

(Nadruk verboden).